

РЕШЕНИЕ

№ 331

гр. София, 04.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи септември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дора Д. М.а

Членове: Росина Н. Дончева
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Росина Н. Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20221800500172 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския
процесуален кодекс.

С решение № 260120/11.11.2021 г., постановено по гр.д. № 255/2021 г. по описа на РС-Б. са отхвърлени изцяло предявените искове от „С.Л.“ ООД срещу „Л.Т.“ ООД за заплащане на сумата – главница от 100 евро или легова равностойност в размер на 195,50 лв., представляваща парично вземане за неустойка на основание т.9 от Общите условия по заявка-договор за международен транспорт № 2421/02.06.2020 г., както и за заплащане на сумата от 12,44 лева, представляваща законна лихва за забава върху горната сума – главница за периода от 25.06.2020 г. до 08.02.2021 г., както и за заплащане на сумата-главница от 50 евро или легова равностойност в размер на 97,75 лева, представляваща парично вземане за неустойка на основание т. 17 от Общите условия по заявка-договор за международен транспорт № 2421/02.06.2020 г., както и за заплащане на сумата от 6,22 лева, представляваща законна лихва за забава върху горната сума-главница за периода от 25.06.2020 г. до 08.02.2021 г.,

ведно със законната лихва върху горните суми – главници, считано от подаване на исковата молба на 08.02.2021 г. до окончателното плащане, като неоснователни и недоказани. На ответното дружество са присъдени разноски.

Срещу решението е депозирана въззивна жалба от „С.Л.“ ООД, чрез адв. К. А. с доводи за неправилност и незаконосъобразност, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Излага, че с ответника имат сключен договор за превоз, по който „С.Л.“ ООД е в качеството си на товародател, а „Л.Т.“ ООД – на превозвач. Дружеството на 29.06.2020 г. получило имейл от „Л.Т.“ ООД, в който били дадени инструкции, навлото по заявка с № 2421/02.06.2020 г. да бъде заплатено на „С. 97“ ООД. Излага, че тези инструкции били предложение за промяна на съществена клауза на договора – промяна на адреса за заплащане на навлото, което било потвърдено от ищеца с конклюдентни действия, с което действие е изпълнил точно и пълно договорното си задължение за заплащане на превозната цена. Самият ответник признал, че е изпратил бус на товарния пункт на 03.06.2020 г., което показвало наличие на облигационна връзка между страните и са пристъпили към изпълнение. Излага, че без знанието на „С.Л.“ ООД, дружеството „Л.Т.“ ООД самоволно са прехвърлили изпълнението на поетите договорни задължения на „С.-97“ ООД и впоследствие последния претендирал дължимото навло по заявката. Товарителницата удостоверявала факта, че ответникът е превъзложил изпълнението по договора на други превозвачи, което не означавало, че „Л.Т.“ ООД се освобождава от договорните си задължения и отговорност. Правото си на неустойка черпи от т. 9 от Общите условия на заявка-договор за международен транспорт № 2421/02.06.2020 г. По същество моли да бъде отменено изцяло решението на РС-Б. и да бъдат уважени предявените искове, като претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „Л.Т.“ ООД, чрез адв. Б. М., с който жалбата се оспорва. Изразява се становище за неоснователност. Излага подробни съображения, че на уговорената дата – 03.06.2020 г., товарът не е бил предаден, тъй като не е бил готов. След неспазване на уговорката товара да бъде предаден, шофьорите са тръгнали от товарния адрес, за което

дружеството е било предупредено от спедитора на „Л.Т.“ ООД. Последващ превозвач в ЧМР-то бил посочен „С. 97“ ООД, поради което дружеството „Л.Т.“ ООД не може да носи отговорност. Никъде в ЧМР не фигурира подписа на шофьор на „Л.Т.“ ООД, нито печат на дружеството, нито е описан техен автомобил. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Подадената въззивна жалба е постъпила в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване съгласно чл. 258, ал. 1 от ГПК, от страна, легитимирана да обжалва постановеното от Районен съд - Б. решение, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Софийският окръжен съд, за да се произнесе по основателността на жалбата, намира следното:

РС-Б. е сезиран с искова молба от „С.Л.“ ООД срещу „Л.Т.“ ООД за заплащане на сумата –главница от 100 евро или легова равностойност в размер на 195,50 лв., представляваща парично вземане за неустойка на основание т.9 от Общите условия по заявка-договор за международен транспорт № 2421/02.06.2020 г., както и за заплащане на сумата от 12,44 лева, представляваща законна лихва за забава върху горната сума – главница за периода от 25.06.2020 г. до 08.02.2021 г., както и за заплащане на сумата-главница от 50 евро или легова равностойност в размер на 97,75 лева, представляваща парично вземане за неустойка на основание т. 17 от Общите условия по заявка-договор за международен транспорт № 2421/02.06.2020 г., както и за заплащане на сумата от 6,22 лева, представляваща законна лихва за забава върху горната сума-главница за периода от 25.06.2020 г. до 08.02.2021 г., ведно със законната лихва върху горните суми – главници, считано от подаване на исковата молба на 08.02.2021 г. до окончателното плащане – обективно съединени искове с правно основание чл. 92 от ЗЗД във вр. с чл. 79, ал.1 от ЗЗД, вр. с чл. 367 от ТЗ и чл. 86 от ЗЗД.

В срока по чл.131 ГПК, ответникът „Л.Т.“ ООД е депозирал отговор, с който оспорва исковете и моли да бъдат отхвърлени изцяло. Твърди, че не е осъществил превоза на товара, тъй като на изпратения товарен адрес на 03.06.2020 г. до края на работния ден, товарът не бил предаден. Поръчаният бус бил групажен и е трябвало да събира и други товари. Ищецът се договорил с дружеството „С. 97“ ООД, което извършило превоза.

Видно от заявка-договор за международен транспорт № 2421/02.06.2020 г., „С.Л.“ ООД като товародател е възложило на превозвача „Л.Т.“ ООД, транспорт с групажен бус с рег. № *****, с дата и час на товарене 03.06.2020 г., товарен пункт – гр. П., бул. „В.Л.“ 242А, Свободна зона, Склад на „С.Л.“ ООД, до разтоварен пункт в Л., със срок на доставка 05.06.2020 г., с договорено навло 400, 00 лева без ДДС, със срок и начин на плащане – до 30 дни след документи, по банков път.

Съгласно т. 9 от Общите условия, при неспазване на сроковете за товарене и разтоварване на стоката, превозвачът дължи на „С.Л.“ ООД неустойка в размер на 100 евро за всеки просрочен ден. В т. 17 от Общите условия е посочено, че заявката е строго конфиденциална и не следва да бъде показвана и/или разгласявана по какъвто и да е начин пред трети лица, като в противен случай договореното навло няма да бъде заплатено. Общите условия са подписани от дружеството „С. 97“ ООД в качеството на превозвач.

Видно от международна товарителница /ЧМР/, превозът на стоката е извършен от дружеството „С. 97“ ООД, което е издало фактура № 3000000390/08.06.2020 г. за извършен транспорт България-Люксембург, с авт. СО 5958 СХ, заявка номер 2421/02.06.2020 г. за сумата от 480, 00 лева с ДДС. Сумата е заплатена от ищеца на „С. 97“ ООД на 11.09.2020 г.

По делото са разпитани трима свидетели на ответника.

От показанията на свидетелите се установява, че на 03.06.2020 г. двамата шофьори с автомобил на ответника отишли на адреса в 10,30 часа, за да вземат стоката и до вечерта са чакали да им бъде предоставена и след като това не се случило си тръгнали. От ищцовото дружество им представили ЧМР, което се различавало от

другите и те отказали да подпишат, тъй като стоката не им се предава на 03.06.2020 г. Свидетелката К. Л. посочва, че разбрала от колега на име Г., че шофьорите цял ден се обаждали, че ищцовото дружество не предоставя стоката, която трябва да превозват. Св. Л. лично провела разговор със служител от ищцовото дружество, който заявил, че искал товара да се вземе на 04.06.2020 г. и след като тя отказала я помолили да даде контакти на други фирми, което тя сторила.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи.

Обжалваното решение на районния съд е валидно и допустимо.

Правната квалификация на предявения иск е приетата от районния съд.

Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Следователно вземането за неустойка възниква при следните предпоставки: съществуване на договорно задължение, неговото неизпълнение /респ. пълно неизпълнение или неточно изпълнение/ и уговорка за неустойка при съответния вид неизпълнение.

От свидетелските показания категорично се установява, че ответникът не е получил стоката, за да извърши превоза. Не се спори между страните, че стоката е превозена от друго дружество „С. 97“ ООД, на когото ищецът е заплатил сумата от 480, 00 лева. Спорен се явява въпросът дали между страните са възникнали облигационни отношения, респективно от неизпълнението на задължения по тях, има ли ищецът право на неустойка.

Правното действие на международния превоз на товари е сделка, която попада под приложното поле на чл. 370, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 379 ТЗ. За породените от този договор правни последици следва да намери приложение и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR).

В случая с оглед представената международна товарителница, сключеният договор за превоз на процесните стоки попада в приложното поле на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), очертано от чл. 1, т. 1 от

същата, доколкото представлявала възмезден договор за автомобилен превоз на стока от една държава в друга. Мястото на товарене и мястото на доставяне са в различни държави, което обуславя международния характер на договора – чл. 1 от Конвенцията и приложимостта ѝ в отношенията между страните. Съгласно чл. 4 и чл. 9 от Конвенцията договорът за превоз се установява с товарителница (като форма за доказването му), като до доказване на противното тя удостоверявала условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Договорът за автомобилен превоз по своята природа представлявал консенсуален, двустранен, възмезден, комутативен и неформален договор, тъй като неговата действителност не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. Чрез съставянето на този удостоверителен документ се доказва сключването на тази двустранна сделка – арг. чл. 61 от Закона за автомобилните превози. В този смисъл е и даденото определение на договора за международен превоз на стоки в чл. 4 от Конвенция CMR. При съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема, че между страните не е сключен договор за превоз на стока, а такъв е сключен между ищеца и трето дружество - „С. 97“ ООД. Страните са водили преддоговорни отношения, но тъй като стоката не е била предоставена на ответника за осъществяване на превоза, до реално сключване на договор не се е стигнало. Превозът е извършен от друг превозвач – трето за процеса дружество. Ответникът не е действал и като спедитор, поради което за него не са възникнали задължения по превозното правоотношение. Неоснователни са възраженията в жалбата, че дружеството „Л.Т.“ ООД самоволно са прехвърлили изпълнението на поетите договорни задължения на „С.-97“ ООД и впоследствие последния претендирал дължимото навло по заявката. От показанията на св. Л., които съдът кредитира, категорично се установява, че след като ищецът не предоставил товара в уговорения ден, лично провела разговор със служител от дружеството, който заявил, че искал товара да се вземе на 04.06.2020 г. и след като тя отказала я помолили да даде контакти на други фирми, което тя сторила. Ето защо, предявените обективно съединени иски, с правно основание чл. 92 от ЗЗД във вр. с чл. 79, ал.1 от ЗЗД, вр. с чл. 367 от ТЗ и чл. 86 от ЗЗД са изцяло

неоснователни.

По изложените съображения атакуваното решение на районния съд следва да бъде потвърдено.

Съобразно горния резултат на ответника по въззивната жалба трябва да бъдат присъдени разноските по водене на делото пред настоящата инстанция, а именно – сумата от 770, 00 лева за адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260120/11.11.2021 г., постановено по гр.д. № 255/2021 г. по описа на РС-Б..

ОСЪЖДА „С.Л.“ ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. П., район Централен, ул. Ген. Д. Н. № 58 да заплати на "Л.Т." ООД с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. Б., ул. "Т.М." № 83, ет. 1, ап. 33 сумата от 770, 00 лв. (седемстотин и седемдесет лева) – разноски за адвокатско възнаграждение по водене на делото пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____